

[Freddy Madsen.]

i spareforliget fra september. Der var altså i modsætning til, hvad der var tilfældet i en række andre sager, meget god tid til at præcisere, hvad hensigten var med denne besparelse, og det må formodes, at det også har været til indgående drøftelse forligspartierne imellem.

Trods gentagne opfordringer fra bl. a. finansministeren lykkedes det først i 11. time at få forligspartierne til at bekende, hvad det egentlig var, de ville. På trods af det sene tidspunkt var det ikke vanskeligt for os at tage stilling. Det var helt åbenbart, at der her var tale om nye rabiate nedskæringer på det sociale område og inden for undervisningssektoren. Derfor er det lige stærkt nok, når partier, der stod fadder til forslaget, og som havde haft lejlighed til at forhandle og overveje det i månedsvis, nu kommer og påberåber sig almindelig forvirring. Bevares, der kan naturligvis forekomme fejl, og det er vel i sig selv ingen ulykke, at de erkendes og rettes, men det er min bestemte opfattelse, at der desværre var meget lidt fejltagelse i den her foreliggende sag. Vi kommer sandheden langt nærmere, hvis vi konstaterer, at der i denne sal er en fløj, der nærmest er uden hæmnings, når det gælder nedskæringer af denne art, og som uanset konsekvenserne, det være sig masseafskedigelse eller aftalebrud, stemmer for sager af denne karakter.

En tid lang har man været i stand til at mobilisere et flertal i denne sal om en sådan opfattelse, og det lykkedes altså også ved afstemningen om finanslovforslaget. Imidlertid var de overgreb, der her blev foretaget, så grove, at de med rette udløste en storm af protester ude i befolkningen, og så var det, at tvivlen og snakken om fejltagelsen meldte sig hos en del af forligspartierne. Det var helt åbenbart, at de under det voksende tryk udefra blev grebet af en slags panik over, hvordan de nu skulle komme ud af den klemme, de her havde bragt sig selv i.

Derfor må det også komme som lidt af en befrielse for dem, at finansministeren så hurtigt ilede til hjælp for at klare problemerne og feje stumperne sammen. Fejebakken hedder aktstykke nr. 322 og indeholder det skidt, der ikke kan fejes ind under gulvtæppet til senere brug. Men det, finansministeren har på sin bakke, er slemt nok endda.

Vi anerkender naturligvis, at det er en forbedring set i forhold til det oprindelige, men så har vi også strakt os til det yderste af anerkendelse, for det er stadig væk ud over al måde utilfredsstillende.

Så til et par af de enkelte punkter. Der var forudset en besparelse på 140 mill. kr. på lærernes rådighedstimer. Jeg skal ikke gå nærmere ind på, hvad det ville betyde, det er almindelig kendt. Det var et klart brud på den aftale, som var indgået med Danmarks Lærerforening, og også med den lovgivning, som blev foretaget omkring tvangsindgrebet tidligere på året. Det var derfor naturligt, at det skabte harme hos lærerne, og det står nogenlunde klart, at lærerne og deres organisation med understøttelse fra andre lønarbejdere ville have udløst en sådan bevægelse, at det ville være blevet næsten umuligt at gennemføre denne bestemmelse.

Men det er typisk, at man i stedet for at anerkende disse hårde kendsgerninger vælger at kaste sig over andre dele af undervisningsområdet. Det er måske ud fra devisen, at de fredløse studerende har man altid ved hånden og kan byde hvad som helst. Men det er jo et stift stykke. Efter at man havde behandlet finanslovforslaget i månedsvis, efter at forligspartiernes støvsugerbande i ugevis har haft luppen på undervisningsområdet, og at man på det grundlag havde foretaget en lang række nedskæringer, efter at man også her i salen igennem stillingtagen til fremskridtspartiets spareforslag, som for en stor parts vedkommende blev nedstemt, altså helt og fuldt stod på, at det, man havde besluttet omkring undervisningsområdet, det var det, der skulle gælde, så kommer man nu med yderligere mere eller mindre tilfældige nedskæringer på 55 mill. kr. på undervisningssektoren. Det kan ikke undre, at tilliden til de beslutninger, der træffes her i huset, bliver stadig ringere ude omkring.

Mens man altså er vejet tilbage for overgreb mod lærerne, ser det helt anderledes ud, når det gælder daginstitutionerne. Ganske vist er besparelsen beløbsmæssigt mindre i indeværende finansår, men det skyldes igen den hovedløse måde, besparelsen er foretaget på, og af tekniske og tidsmæssige grunde lader det sig jo simpelt hen ikke gennemføre. Til gengæld bliver besparelsen,